

Örök tavasz

Aditi-Inana Kinga

Örök tavasz

Szerzői kiadás 2024

Örök tavasz

Vasököl

Oh, Haza, kiért áldoztunk Mindent,
mégis leosztott lapokon süvít a Szél.
A nagy Pénz-Hatalom vonzáskörében
tolong a Nép-Nemzet és a Tömeg
a súlyerő, mely maga a Föld tartja lelkeink.

Mindenkire lesújt a Vasököl, a Gépkar
és a finommechanika Művi Rendszere
álöltözeteiben menekülnek a Lelkek,
mert a szabadság jó, ha egy Papírlapon,
avagy egy Szobában, ha leosztott lapokon süvít a szél.

Szabadság

Mi a szabadság?
Kérded újra és újra magadtól, és a válasz:
Istenben a Szabadság!
Nem egy párt, nem királyok, nem egyházak,
nem maffia-pénztőke, mégcsak nem is egy állami
Szócső funkciói együttesen -
Nem a Titok-Világ!
Nem a Lélek rezdülései, nem elnyomás alatt tengődő Lelkek,
nem is a földi Szerelem, mely tán a legnagyobb Rabság,
és csőlátást eredményez -

Kérded folyton, újra és újra, mi e Tünetemény,
melyről folyton beszélnek, de hol rejtőzködik

ezen Istenasszony?

Vannak, kik mára egyenesen letagadják a csillagos égről is
ezen Istenasszonyt: a Szabadság-Szerelmet!

Égi Szerelem a Szabadság?

Egy Napok kötelékei zsibvására?

Ah, dehogy!

Ez mára az egyetlen Nemes Szellemi Közösség!

Istenben a Szabadság!

És ha nincs Isten, csak Isten Árnyéka, vagy már az sincs
a Semmi-Lét vizein a négy elem: tűz-víz-föld-levegő:
megemésztett Szárnyalás, égi bukfenc, szaltó és cigánykerék.
A cselekvő döntéseinek hathatós következményei között.

Nirvána

Szilánkosan tört, nemes, szépre csiszolt
Kristály-pohár, ha vészben és viharban
sem felejtí eredetét: Felébredett.
Szelleme, ha nyugvópontra jut
a tejfehér köd, a megsemmisülés:
nyugalom és béke, boldogság
a Nirvánában a valódi igaz tevékenykedés:
Hatás, a ható Lét, Létezés.

Strafe

Wer strafft? - fragt Joseph K.

Niemand! Du bist zu winzig: ein Sandkorn, eine Träne im Meer.
Deine Perspektiven, Ideen sind veraltet, und du bist nicht allein.

So entsteht nun die globale, gemischte Ware: das Produkt-Mensch.
Zum Verkauf und Gebrauch steht zur Verfügung
in einer Kettenreaktion von Spaltungen und Konstruktionen:

durch ein Gewebe eines Fischernetzes auf den www. -Markt geworfen.

Színházi Olimpia

Álomenergia és Képzelet teremti az Örök Valóságot,
hol két lábon boldogan járhat a Halandó
vészben és viharban járja útjai labirintusai
kietlen szövevényét egy véres izomcsomó: a Test
fáradó lankadó idegpályák átvivő anyag hírnökeinek.

Világ, mely kerekded képzetét kelti a teljességnek
a Horizont, mely a Kék Bolygón Glóbusz, globális
az Üres Színpad Aurája, melyen ki-ki
Látás, Érdek, Kegyelem és Áldomás szerint alkot,
álmodja meg Önmagát, mi lesz való, hát valóság!

Színház az egész Világ; és álomanyaga: a finomszöttek
rugalmas örök Elmék által alakul, alakítható
a Természet Isten álmain.
Istenek Szent Ligetei és Árkádia vérrel pecsételnek;
Vérszerződés köt; csak az igaz szív szilajabban.

Ember, vészben és viharban, kit, ki más,
mint a Földanya szeret!
Istenek őrei szent Ligeteiknek, hol áldozataik szedik,
és elfolyik a vér a globális Építmény élő kövei között
a malter kötőszöve az Élet szellemi erő és Hatalom
védelmezője: Mater, ki nem csak dolorosa!

Istenek hírvivői nem kémelek tán?
Nem döfnek-é hátba, el nem taposnak tán,
ha útjukban állsz, és tudomást róluk nem veszel?

Lucifer személye meghasadt a gépesített gyilok horrorján:
míg fényhozó, az Emberért van; a Pusztító nem feltétlen Gonosz.

Alkotó-pusztító és megtartó Energiák szövevényén,
Űrszél zsibvásárán robotol az emberiség
egy tengelye körül forgó és keringő száguldó Gömb láz- és rémálma,
míg magad nem forogsz, az Áldott Magányosság, tengelyed körül,
hol nem vagy Egyedül: az Ellen a Barátot előcsalogatja!

Accipiter De Monte:

Abyss

Aditi-Inana Kinga versfordításai

részvétlen

széthasítva fekszik koponyád a porban
bensőségei a részeges reménynek
beborítják gyászod titkát
férgek behatolnak fojtogató undor
gyöngéd képévé változtatják a vágyat
és felfalják az utolsó kábultságot
ami megtartja a pusztulást az életben hangtalan

a mellkas amatőr módon felhasítva
okádott bűnnyomok tapadnak a méhen
egy tűvékony szilánk hagyja el- kifolyni
dermedt szemed magzatvizét
és mindez gennyes vérrel mit sem törődve
kihajt az első krókusz a bőrdön át

aurora menyé

aurora fia elrejtette ábrázatod
a styx partjain
nem sejthette a világ mely ajándéka
maradt rejtetten
metsző pillantásod
csak övé lenne tán
az ismeret angyaláé
a székszis fekete hírnökéé
minden idegen egy nyomasztó világ
egy kihívás egy érzés
a tér és az idő terhe nélkül
csak egyedül neki adatott meg
felülmúlni a legyek urát
a bukott arkangyalt őt
az értelmetlenség ellenlábását

budapest millenium

szárnycsapások áramló lendülete keresi a csöndet
barna dombok lejtőjén a félelem országában
és levelek hullnak észrevétlen egy tiszta patakba

az őszi természet jeges lehelete
máló évgyűrűk tar fejeit simogatja
az önfeledt bűnhődés egy pillanatában

kényszerek nem törik meg egy szeretet lélegzetét
a psyché gondtalan harcában a hatalomért
egy utolsó sóhaj hades kapujában
egy utolsó fátyolos pillantás
és az út az ürességben
fájdalmaimmal és könnyeimmel
kiúttalanabb mint az ördög szerelme

és szemeim befogják egy megosztott város lelkeit

január

sekélyes égbolt csarnoka templomom a sírokon
a mozgás erőteljes érezhető de színtelen
a nyugalomba se hamis hang se idegen sietség nem tör
csak az éjszaka fala rakódik folyamatosan a kupolára
a horizont nem hagyja magát pillantásokkal és színekkel befogni
a vágyak folyama akadálytalan a láthatatlanba merül
átkok átluggatván megszűrven nekicsapódnak a pásztorkerítéseknek
senki nem törődik vele mindenkit fagyott magányába hagy

myon

soha nem ott lenni hol éppen vagyok
ez a tartalom nélküli keretem
a hideg tériesedésben

soha nem érinteni az egész álmot
az az út az erőm
a csöndes végességből

szétpattan a fejem
a szemek elnyelik a képeket
nappal és éjszaka
ritmikus váltakozásában

beteljesült

a fehér körbejár a fények
játékán az üresség hírnöke
a gorombaság hallgatólag folyamán

csillámlás nélküli díszített átkokon
soha többé nem félvén a fényes óráktól
mielőtt az éjszakák elrejtik
áramló fényed és senki
nem látja rajtad kívül
esendő lényed beteljesülését

az erdő

gyöngéd fájdalmak hatolnak az elvadult szörnyeteg-erdő mélyébe
a kéken csillámló lomb behatárolt pontokon alkot a
hullámozó magaslaton
és egy vihar kísért fenségesen oly sűrű fekete lepelben
hogyan maga az erdész nem ismeri fel ábrázatát a tóban

mostanáig egyedül csak magányosan lépked ki vélte mindent
ismer a térségben
a fák tengerén tova és szívét gúzsba köti az iszonyat
minden egyes gondolatát és bénítja akaratát szellemét
míg a szél célja felé tart és a villámok lyukakat vájnak

az erdő elcsendesedvén elveszti borzalmas arcát
erős fények nem világítják vakítják az erdész szeme világát
és ő lelketlen sikolt magába nincs ki osztzik ki
kézen fogva
míg rettenetes gyöngédséggel borítja a csönd a halott tölgyeket
az erdő szélén

időtlenség

hideg virágzás húzódik a hegyek mentén
szomorkás kőtömbök merednek
hófehér csúcsok az égbe
és a barázdák reménysége
elillan észrevétlen
a haszontalan bárkák változó medencéjében

a színek nem definiálhatók többé
elhagyott mezők a sivár határövezetben
sekélyes felázott kertek férgekkel
vesztett könyörgés zárt kapuknál
a segítség nélkülség tisztábban tudott
mint számos archaikus mozdulat

és emberek körülvéve növényvilággal
oly mérhetetlenül szerelmesek az adásba
hogyan egy szomszéd folyton kineveti
a némák tolvaj imáját
a kétségbeesett mában
ábrándosan megélni a holnapot

szitakötő

a szitakötő tovarepült
távoli régiókba repült
repült a széllel
napjai hű kísérelőjével

szárnyai ezüstjét
ápolta az áhítatos csöndben
és a mindennapi szennyben
melyből nem tudott elmenekülni

de tévedhetetlen repült
viharban és hózivatarban

repült az értelmetlenben
az örökre emlékező csodaszép felé

a paradicsomban

az ágak menekülnek mindegyik önnön magáért
a gyöngéd törzs keresőn utat tör magának
a föld sötétjének a mélyén

ő egyre mélyebbre törekszik míg
mások a közelség intimitását keresik
és gyökeresedvén elárulják az ágakat

a mélység vakságában nincs érzés
a menekülés szélről és hidegtől eredmény
de ismét magára marad a rügyfakadás

a törzsek látszólag táncolnak akkordban
egy örökkön csengő éteri zenére
és a fagy borítja szeretettel a halott gyűrűket

egy halom ismerhetetlen farakás
már gombák tápláléka és hazája
és rothadó lomb borítja az enyészet

a játék

a levelek hullámozó tömegein
törli a természet a játékot
egy zöld a mozgás variációiban
előre megadott irány nélkül
csak magával való összhangban
és cél nélkül

a közép a saját magad mélyén
forog mint egy körhinta
az alacsonyan vonuló fehér felhők
hagynak meghűlni
és a bőröd színjátékai
elillannak
az évszakok hullámaiban

az élet egy megújult rétege
tolódik
lehetséges monológjaim színpadára
és gyöngéden megérint engem
azért hogy pillantásaim távlatait
megtartsa saját
talán a mi
behatárolt időnket is

szépség

a formák ölelésében
rejtőzködik minden szépség
lázasan szeli át az éjszakákat
és csak a magány esszenciája
gyógyítja meg az életet
a tiszta menekülés hagyja elfolyni
a vért minden érből
mielőtt az illúziók mámorában
átfúrja az árnyékban a szívemet

a szépség soha nem adja meg magát
az egydimenziós végességnek
meg fogja törni minden karját

Berlin

An die Deutsche Nation

Gedenk des Adlers, hoch über den Bergen, ihrer weit gepressten Flügel
deren Schutz ihr Schild mit Lorbeer bekrantzt;
Ihr Bär mit dem Adler-Schild sucht umsonst Obdach in anderer Freiheit
in der Mutter-Erde-Jochs Abhängigkeit
die Leere ist mit deren Inhalt gefüllt.

Geben und Nehmen und die Verantwortung tragen
sie den anderen nicht überlassen;
es wird euch belasten und beschatten.

Eure Ahnen an den Wässern und in den Wäldern
in den Watten und Wilden können noch kämpfen und leben;
fähig sein den Märchenprinzen von dem Drachen

edle Einfalt, stille Größe von der Größenwahn zu unterscheiden.
Gedenket des Wahren, des Großen und des Guten und
das Wesentliche erscheint in tausend Mustern gebrochener Spiegelungen

in Mosaiken des Gehirns Theta-Gamma-Beta und Alpha-Strahlungen.

Szerelem

Mi szab Határt a verten is Győző emberi Nemnek?
Szívünknek a Halál, Csigolyáinknak a Mész;

a fogásokat kikezdi az Idő visszaböfögése: a Hagyomány
szét-, elágazó megtermékenyülései.

Reggelire Kémek történeteit kéne hallgatnod:
kivert, átázott Macskáról, girhes, csontra fogyott,
szőre-hullott Kuttyáról: a Világ Szenvedése.
Kések puhítanak még, Szellem sugári: a Vajat.

Leosztott Lapokon süvít a Szél, a Kés;
az ám Proletárok, Elvtársak, Úrfik-Úrinők
és pár Igaz, Nemes-Akarat és Képzet,
az esztétikus-virtuális Világ Fenegyerekei.

Rágalom-Hálóba fogott igaz Jóakarát
lőtt Fejei az Ártalomnak az Ártatlanságé:
a Bárány és az Oroszlán barátsága a Kertben,
és Szíveink Iszonyata, ki mindig is a Szeretet.

A Halál Körein süvítő Szél játszik idegeink
Hárfáin, és a Zsákmány, mire várnak, a Dög-Hús,
mit Keselyűk hordanak szét.
Mázsás Súlyok szíveinken: nem enyhül a Harci Láz;

mi szólongat a germán, tót, rác-horvát-magyar Vér
a Nyelvet, mi választottan: Hun-Magyar, valakikért,
a világnak világa, hát nem lehet Hon-talan
és Világ-talan a Halált folyton kicselező Szerelem!

A létezés talánya

A földi váltógazdálkodás: gyarmatokon
a katonaság és ügyintézetek Szeme;

központokban a hódítók és a szellemi gyár
legyártja gyarmatokon virtuális másolatait.

Oh Magyarság, ezen egészben, mondd, hol a helyed,
és van-e még Magyar az Isten szent szeme Nevének értelmében?
Ha hun-magyar testvérnép, míg harcol a Hun,
a magyar új és új letelepedése átörökíti-e a Hont?

A tejfehér ködben a Nihil-Nihilin, a Krisztusi Arc
az Örökkévalóságban el vagyunk veszve?
Míg más anarchiát szül, intézményesülést,
vallást, nyelvet, lelket-szellemet ízeire bont;

mi egymásra találunk-e, kik összetartozunk
magányos lovagok, lovarnők és lángelme géniuszok?
Pozíció-, ökölharc, kapcsolatok, a Pénz és hiánya
kikezdi-e az Öntudatot, kik vagyunk mi?

Létezés

Éltetek én is kategóriákat, ha megszólalok és beszélek;
így csak, ki szeret engem közelítsen a szűk, sivatagos
köves úton, hol a szél viharos sokszor és az ölelés épp elég
az ölés, az elnyomás, a megmondó terroralakulat gyakori -

Emberi fajta, míg kidobva a sivatagos úrbe a határtalan magány,
a nagy egyedüllét idején találhat csak magára a veszélyeztetett Öntudat.
A maga - a mag a sivatagos úrön át, hol a Semmi csak, mi a Létezést
kihívón párosítja a pára harmatos hajnalokon maga magából termékenyíti,
szüli meg a Létet, és tán Isten szent Szellemé Lelke, mely a Semmi-Lét
Lét-Semmi egészet szövi mintázatain új imaszőnyegeken a varázslatos
gyilkos Szépséget, a szende Szűz rafinált őszintét, ki nemcsak magáért hú igaz -

Tiszteld a Lélek-Szellem természetbe vetettségét, az ösztönös Lény Állatait -
ki-ki a helyén a legjobb úgy lehet e korán sem könnyű hely harcos áldomási;
Gyermek, ha születik, úgy Jelen, ha múltja a Jövendő harca, és a teremtés talánya.

Szabadság

Hol Isten Lelke, ott a Szabadság - mondod; és rab, kinek nincs Istene?
Isten, az egy magyar Szó, értékes és terhelt, de nekem nem terhes nagyon.

A túl - lévők az innen felelőssége: a fekete nap, mely minden fénysugarat elnyel,
az alkotó elrendezései napkitörések a virág közepén a halmazok érintkezésének-

A Római Birodalom hanyatlása-e, ha a Karácsony az Exhibicionizmus szerencsétlen
esetei: az ösztönös Natura íróasztalok, könyvsorok, kamerák bugyraiban vesztegel -

Nincs előbb számomra, mint az Örökkévalóság fenegyerekei: alkotók örök energiája,
kik bírták a kihívások újabb és újabb csatáit Örök Mezőkön halálokon által.

Szellemi Tér

Megfagyhat Örök Pillanatokban a Lángoló Óceán is, ha a Természet nem enged:
más terve van, hisz pontnyi egyensúly az Értelmelem, és mit tehet a forrongó Egészben?

Nincs a Szellemnél mi több lenne az Energiája, mi kikezdi az Értelmelem elrendezett
bugyraiban kategóriáit, mi az Egzisztencializmus Börtönében élő testek rendjei -

Az Örök Tér jelen az Örök Visszatérés mintázata lenyomatoz és csápjaival nem ereszt
a Lét - Semmin az Idő és a Tér Börtönében a Test - Vér, míg erosz és tanathos emel

és fogva tart az isteni erők az isteni erőket -

Örökifjú

Örökifjú	Mióta nem láttalak...
Dicsfény	Betegskedsz, és elesel folyton ...
Örökifjú	Vén vagyok igazán már, mit keresel még nálam?
Dicsfény	Zavarlak?
Örökifjú	Nem.
Dicsfény	Idegeselek?
Örökifjú	Nem.
Dicsfény	Láthatlak?
Örökifjú	Igen.
Dicsfény	Mindig?
Örökifjú	Mindig, ha akarsz...
Dicsfény	Hízelgek magamnak a válaszaiddal...
Örökifjú	Én válaszolok...
Dicsfény	Hol vagyunk a Halálban?
Örökifjú	Egymásnál...
Dicsfény	Nem zavarlak? Nem idegesítelek?
Örökifjú	Egyetlen vagy, ki sosem...
Dicsfény	Szeretsz még ennyire nagyon, a világon a legjobban?
Örökifjú	Igen...
Dicsfény	Mi lesz ennek a vége?

Örökifjú Nem tudom...

Dicsfény Halálban és túlhan a Halálon, mégis mit akarok tőled?

Örökifjú Mindent... a végsőkéig mindent...

Dicsfény Nem kegyetlenség ez?

Örökifjú Nem. A levegőm...

Dicsfény Szeretlek...

Örökifjú Késő ...

Dicsfény Ennyire vén vagy már?

Örökifjú Ennyire...

Dicsfény Sajnálom... nem bírtalak ifjan tartani; szétforgácsolódtam idő előtt, és neked nem elég az örökkévalóság sem, mert magad vagy az örökkévalóság; félhetnék tőled, de csak Isten érdekelt igazán, így Te ...

Örökifjú ... és Te engem ...

Dicsfény ... mindig elrontok tényleg mindent?

Örökifjú ... nem Te ...

Dicsfény Szeretlek ...

Örökifjú Én is nagyon ...

Dicsfény Szeretnél még látni?

Örökifjú Nagyon ...

Dicsfény Én is téged ...

Szerelem

Szerelem Neked írok, hogy egészségben hazatérj, ne szenvedj, és tudj szeretni még - ott lenni, ahol leginkább lenni akarsz, azoknál, akiknél mindig is voltál, és lenni szerettél -

Örökifjú Kedves vagy, aranyvirág!

Szerelem Szeretném megérinteni a szíved, hogy ne fagyjon meg!

Örökifjú Hálás vagyok, hogy egyszer én döntöttem jól, később te voltál bölcs, jól dönteni...

Szerelem Őszinte vagy?

Örökifjú Mindig ...

Szerelem Nem fagysz meg?

Örökifjú Már nem ... szeretsz engem: az egyetlen, ki igazán számít...

Szerelem ... mindig is, az első pillanat óta, hogy megláttalak...

Örökifjú Látod, nemcsak a Halál cirkulál, de ott lebzsel mindenütt a Szerelem is ...

Szerelem Szeretnék megölelni, megszorogatni kicsinykét, hogy érezd közelem derűjét, és átmelegedj kicsinykét... Szeretnéd?

Örökifjú Nagyon.

Bohókás Szerelem Rózsát terem...

Örökifjú ... terem ifjúsággal, finggal sose teljen

Bohókás ... da capo al fing ...

Örökifjú ... kimúlasztasz?

Bohókás ... én sosem ...

Örökifjú ... kis kegyetlen ...

Bohókás ... végre írsz ...

Örökifjú ... nem grafomán, de talizmán ...

Bohókás ... miniatűr fénykép ...

Örökifjú ... a teljes végítélet és az összes közhely a Szerelemről ...

Bohókás ... tudod, a hely, ahol mindenki ki-be jár és megfordul és kifordul a gyomra tőle is

Örökifjú ... ennyire értékeled a Szerelmet?

Bohókás ... rosszabb az mindeneknél ...

Örökifjú ... minden az, világok világa, virágnak virága, mindent ismét újjá alkotó
felsőbb tudatosság szenvedélye...

Bohókás ... Isten óvjon tőle!

Örökifjú Beszari!

Bohókás Írod a sugárkorszak filozófiáját?

Örökifjú Félő, nem lesz, ki elolvassa!

Bohókás Nem baj ..., azért te írn!

Szerelem Szerelem rózsát terem!

Dicsfény Folyton illatozom, sosem eresztetem, mert sosem szökik meg ...

Bohókás Várd ki a végét!

Örökifjú Véget köreimben emlegetni!

Bohókás Sötét verembe, ha esel, Szerelem, átkozott Gyötrelem, Te!

Gyötrelem Élettörténeted a másik szemében...

Bohókás ... ez a gyötrelem...

Örökifjú ... fellobban és kialszik mértékre ...

Bohókás ... közös pokol a lélek elhagyatottsága, és kínosak a vedlő hagyma-,
rózsalevelek: arra már mindenki fáradt, hogy diót törjön, zabot hegyezzen, máglyát
rakjon és kőből vizet fakasszon!

Szerelem ... a Lélek sivársága ...

Dicsfény ... másokban moshatód meg arcodat....

Bohókás ... hátha már csak hát lesz és nátha, nem tiszta arc, de bemocskolódunk
egyre mind ...

Gyötrelem Sötét verem a Szerelem, de el nem ver, ha lelész jó időben!

Bohókás Fusson, kinek lába van, el ne essen!

Vak asszony, ha visszanéz, a Szerelem sok jót nem ígér, de megemleget!

Dicsfény Az Örök Nő, a Szerelem, ki ágyába hív, és ott fullaszt meg, nem híve a
halandónak, minek is haldokolsz folyton?

Örökifjú ... később halok náladnál ...

Szerelem ...halhatatlanok ...

Örökifjú ... az istenek...

Dicsfény ... ki sosem hal meg, a halál és a szerelem ...

Szerelem ... nyugovóra készülődünk ..., ha már egymást az életben itt marasztaltuk ...

Dicsfény ... istenek halnak, az ember él?

Örökifjú Szerelem

Szívpopó Jöttem, láttam, győzni, győzzön a Győző!

Bíbor Gyertya Még nem vagyok Növény

Szívpopó ... nem Norbert, valóban; inkább G....

Bíbor Gyertya Újra birokra vele!

Hárfás szárnyaljon a G..... - angyalokkal sem pipáltam, csak fütyürésztem ...

Szívpopó Nem baj, hogy betörtem? ... Látni akartalak ...

Kis Pimasz ... már nem; mindig megfogtalak, hogy mint lángelmét, időben elérsszelek...

Szívpopó ... idegesít, hogy visszapattanok, mint egy Húr, ha nincs eléggé kifeszítve, csak megfeszítve időnként ...

Bíbor Ragyogás ... marad köztünk a lángnyalábok összefonódása, mint 21. századi sugárkoszorú telén a didergés?

Szívpopó ... kedves vagy, még ha elhalál is feketébe a fekete úr üreges üres szív -

Kis Pimasz ...keserves keserű vagy, mint egy rossz sirató ének ...

Szívpopó ... gregorián feldolgozása a Voyage-nak ...

Virágos Tejüveg ... az Ír-arisztokrácia és Kastélyai Árnyéka: a Birodalmi Közigazgatás Dublin szívében és Sankt Patrickban az ír légión emlékezte a Brit Birodalmi Hadseregben mindenütt -

Hárfás Távoli Idegennel a közeli Idegent legyőzni akartad, és tudtad, hogy egyre megy, mert mindig a körkörös ugyanaz, a mindegy és késő -

Szende Ülő Idegen az Idegen marad és mi, Lovagok és egy Lovag-Nő kevesek vagyunk, bár már megváltottak ...

Szívpopó ... virágos a Seggem nyavalyái ...

... látom, amint felállsz, és nem indulsz; felállsz és leülsz ismét ...

Örökifjú Ülő ... alacsony a Gépezet, muszáj felállnom időnként ...

Szívpopó ... meglátogathatlak újra és ismét? Nem idegesítelek?

Örökifjú Ülő ... egyedüli vagy, ki soha, de elfáradtam ...

Szívpopó Örölsz, ha újra viszontlátsz, jó neked?

Örökifjú Ülő Nekem sehogy sem jó, mert ez a Ház... a Nap alatt ...

Szende Ülő A Nap beragyogja a Házat, de nem veszti pozícióit!

Szívpopó Hűvös a Ház forró nyáron, fagytól véd meleg lakásom

zuhog, mintha dézsából öntenék, 20 négyzetméternyi szent ölbe szaladsz!

Örökifjú Ülő Örökzöld erdőben a Ház, barátném, mit ténferegsz folyton a Napon?

Szívpopó Napsugári koszorúzza Házam, mi szobám szent 20 négyzetméternyi!

Szende Ülő Maradnék még a békés Hallgatás, de mindig Te küldtél el jó idejében!

Szívpopó Tartott tőle, de nem volt más választása; ha más lett volna, rég nem élek már!

Boldog voltam itt, köszönöm! Ha boldogtalan is voltam, az a másé!

Bajusz

Kihívó Bajuszt növesztettél!

Mona Lisa Ilyen bajusz - olyan bajusz: felfelé pödört jázminos és lefelé hulló őserő: Nietzsche és Dalí bajusszal jöttem!

Kihívó Fene a vénséges véneket: se eleven, se hullá; hozd az út porából, napon és éjszakán túlhan a csönd birodalmából a magadét!

Mona Lisa Folyton azt rajzolom meg - a bajszok emlékező felejtésében!

the joy of understanding

a la da Vinchi

dreaming of a world you see
the sleeping world in your soul
while heeling the salted open woundes
in the darkness of used mankind
in the joy of understanding
what you are, you feel, you are for
in struggles of time-place and possibilities
the waves of the self in an empty time-place
word-flowers of being
divided in traditional human understanding

decay

in the decay of the dead womans years
belonging to the sunflowers sunlight
dreaming the day normal light-fight
that help you make the folloing step on the way

Ártatlanság és Tapasztalás Dalai

Örökölt sorsban kevés a Szent Művész és Király
ki csillapítja, nem növeli a Bajt, ki ritkán
Bajnok a " Gyönyörű Gyárban " -

Szerepek ki és leosztván ...

Ifjú lángolások Szenvedélyei a Szépség útjaira
terelik a Bárányt, hol ott a Farkas, Medve és az Oroszlán
ölre mennek, ha nem is öldökölnek

a Virtus, az ifjonti Láz és Hév:

Az Élet maga; a rejtőzködő Halál Álorcái
a Természet temetőin születések bölcsői
a kivágott fák faragott díszai

generált Gépezet kártyapozása közben

Hol vannak a megszülető Angyalok, a kiontott Vér
mindig néma? És mely gépezetet olajozza?
A levágott Bárány feltámadása üdvözít az Állatok köreiben?

A Vér fekete avagy fehér teje mind a Gyászé -

A "Gyönyörű Gyár" és Gépezete nem Él vele -

Ég és Föld között

Fényfodros, fehérhabos felhőmezők között
az eksztatikus révület izgalma

Szemek tán a rejtőzködő Csillagok hatalma
szövi az Érdek-Értelem és Érzelem világát.

Generációk láncolatán egy Új Világ-szötte szövődik
sorsok kiske-kusza, rejtélyes fény-csomói világa
maga számára is talányos eredet a csevegő hallgatás
fényforrása: a szerelem -, életenergia álma

Úr halálainkon, míg az Akarat megfeszített és függő -

Szépség

Szíven ütötte mindig a Szépség
a Szépség mindig Szíven ütötte;
csodálkozva bámult egy Nőt
egy vadállaton ülve.

Rejtekhely. Egy Szoba Ajtaja Időben kinyílik.
Van, ki egyesíteni szeret;
más minden hajszálnyi, árnyalati különbséget megfest, feljegyez.

Szíven ütötte mindig a Szépség
a Szépség mindig Szíven ütötte;
csodálkozva bámult egy Nőt
egy vadállaton ülve.

Üvegbúra helyett méteres óceáni hullámok
sodorták a fénycsóvákat: Isten Szent Lelkében vagyunk.

Szíven ütötte mindig a Szépség
a Szépség mindig Szíven ütötte;

csodálkozva bámult egy Nőt
egy vadállaton ülve.

Létezés

an Martin Heidegger

Táncoló Csillag - mondja, mily brutális Abszurdum
az Abszolút, ha nem lenne többé Lélek
őriznék csak megszólíthatatlan, falazott Bástyák
a vagyonos-hatalmi Rendet;
és óvjuk Magunk: szívlélekelme épségét,
mert élni akar az Élet, ha évszázados a Halál
és folyamatos a Temetés -

Táncolsz rég, és a Létező kihívó Köz-Préda mind
ha mozdul és levegőt venne, nem akar mindjárt hatalmat,
még ha az ellenállás lényegét érinti is,
ha kiölnék a szépre és igazra születő lelkiséget is,
bár olajozottan mozog, kattog és fordul a gépezet
és fennáll a semmiben az örök visszatérés.

A lényeg ugyanaz, ha más is az elrendezés, és időbeli a technológia.
Hatalom és Hierarchia Mátrixában
levágott, görgetett, kicserélt, szörnyeteg Fejeink:
rút Szépség álmodói a megtermékenyített Gondolatok.
Hát ez az egész egészség: öregség és Halál
cirkulál köztünk a vágy: a távol közele.

Úrhatnám Halál, ki elragad, zsákmányol, fal és eszeget;
furcsa kezdemények megtartani és gyarapítani a Közösséget:
"haszontalan Bárák változó Medencéjében"

a téridőtlen Világ-Lélek és az Örök Szellem összetartozik,
megtermékenyül, míg a Rend-védők Mátrixa nem regél -